

Boros képek

2011. nyara-ősze, pályázat

Tetszett, örültem a lehetőségnek: „*Igyunk festményt!*” címmel a mádi borokról, a mádi dűlőkről, lehet rajta rendesen gondolkodni!

Rendben van ez, mert szeretem a jó bort (a tokaji természetesen az!), nagyon, szeretem a festészetet, nagyon.

(Festés közben szeretek száraz fehér-sárga bort inni...,

„fel-emelő” lesz bennem, gondolkodásra, bölcselkedésre ösztönöz, s a képekben mindenképpen jó, ha ez megjelenik.)

Ez a két világ most tehát így is összeérhet, (még ha nem is sikerül jól a kép-képek) öröm az alkotás ismét, s ez egy jó útnak tűnt.

A bor „jegyében” festeni..., hát ez igen nemes és csodálatos tett, ez tesz nekem!

Három kép lehetett, elég is volt ennyi, kellett is ennyi, egy trió.

Utólag mondom, hogy talán tavasz, nyár és ősz.

A színes keretek is (mennyi keresés-próbálgatás van-volt itt is!) ezt igyekeznek megerősíteni.

Zöld, sárga-arany-barackszín, és kék.

Keresztút (mindannyiunké, négy fő irány, négy kis ember-ke a néhol felvörösülő fehér úton), verőfényes szőlőhegy, s a szín-glóriás festő ember a maga felé, saját festményébe madárformájukkal behullámzó,

a szőlőkarókat, teraszokat begyűjtő, azt rendező, új képpé váló tájban. Kép a képben...

1: „A muszáj, de lehetőség”,

2: „Az Ősmotívum” (ti. a hegy a maga ős-formáival, ős-lényszerű voltában)

3: és „A Tett maga”,

így is lehet ezt talán megfogalmazni.

1: „Keresztút”,

2: „Nap-fény a hegyen” (a Napkorong vöröse-fénye telve bőséges étellel, férfi-női erővel telve, s egy kis ember a kép közepébe igyekvőn)

3: és „A festő” (lemenő Napja pohárral és fény-energiákkal teljes) címeikkel, utóbbi kettő mintha ugyanazon-egy tájban (hegy valami barlang-pincebejáratfélével, függőleges-férfias szőlőkarók, vízszintes teraszok, Napszentület, Hold már feljövőben, csillagocskák is megjelennek az égbolton) született volna meg.

Hogy miért van a kép jobb oldalában még egy ember?-joggal kérdezhető.

Válasz? Most nincs.

Színhasználatom okán majdcsak esti-éjjeli képnek tűnnek ezek.

Szellemi kaland mindig, ha egy látszatra ismerős, akár „tájként” értelmezett felületen átüt(het) a láthatón, a „látlaton” túli,

akár el van az benne rejtve, akár jelzésekkel élve feldereng, kibukkan az belőle, s felfelé mutat, a végtelent kutatva, vágyva.

Utóbbi a képkereteken is túlmutató festékanyagok is jelzik talán, legalábbis ezt szeretném.

Többletjelentéssel bővelkedés, sűrítmény: ez érdekel nagyon, mikor festek, s mikor nem, akkor is.

Azon is vagyok, hogy az egyik kép”átmenjen” a másikba, harmadikba, s egybefolyjon vele (ezt nem szabad nagyon direkt-látványos módon megtenni!)

vagyis egy kép egy vonala, színe folytatódjon a másikban..., harmadikban.

Vagyis a három kép végül is egy legyen! Egy a három!

Egyebek (2011 ősze, Magyarország, Európa, Föld nevű bolygó):

Szóval, betűvel nemigen lehet (nem kell?!) visszaadni a festés folyamatát, lényegét, tartalmát, okát és célját, vagy éppen a buktatóit.

Ez két külön világ, bár kétségtelen, vannak hasonlóságaik bőven, arról nem is beszélve, hogy kapcsolatuk igen jelentős már évszázadok óta az európai kultúrában, lásd. könyvnyomtatás, művészettörténeti írás.

Jó „dolog” persze hideg téli napokon képekről meditálni, merengeni okokról és megoldásokról, eredményekről és eredménytelenségekről.

Vannak bőven...

De 2011-ben kétségtelenül már nem érdekes (fontos, izgalmas, érdekes)

a világnak a táblafestészet, mintha lejárt-lecsengett volna az ideje, mintha nem most lenne a csúcson.

Régi, ósdi, történelmietlen az ma már, vagy legalábbis úgy tűnik, de lehet, hogy ez is egy ideiglenes állapot csupán.

De milyen érdekes: rengetegen élnek mégis ma is vele, általa, benne, belőle.

A szó és persze a betű is ma rengeteg és jobbjára felesleges, vagy csak pillanatnyi erejű, értékű, szinte teljesen hatástalan, mint a megfestett kép.

Mégis hurcolja az emberiség ezt is magával, mint valami rossz csomagot, rossz lelkiismeretet.

Kell is neki, meg nem is, mint annyi más bevált, igaz érték.

Olyan, mint a nadrágzsebek tartalma, van benne felesleges is bőven.

Az Ige pedig...

Írni, olvasni?

2011 van, emberek!

A festő persze ma – ezek ellenére is! - is ingyenc maradt!

Az nem változott: nők, bor, borászat, étel, főzés, illat, látlat, s egyebek, pl. viselkedés, ruházat, stb.

Persze nem csak a földiek, de az égiek felé is nyitott a maga módján általában...,

angyalok, szeretet, ..., egyedüllét, társas viszonyok vágyása., közösségvágy, álmodozás, merengés, naivitás, gyermeki volt, stb.

(Ő is az, aki „A festő” képen jobb oldalt mutat felfelé..., egy másik, de mégis önmaga Festő...)